Zondag 12 oktober 2025 - Thema: *In de huid van een klein kind.*

Eerste lezing: *2 Koningen 5,14-17 - vrij vertaald*
Naäman, een hoge officier uit een heidens buurland van Israël heeft lepra. Hij zoekt zijn heil bij de profeet Elisa. Deze zegt hem: Ga je wassen in de Jordaan. Aanvankelijk weigert de zieke dit. Het advies is hem te banaal. Zoiets eenvoudigs kan toch niet helpen, overweegt hij, maar zijn knecht haalt hem over. Probeer het eens. Wat hebt je te verliezen. Toen ging hij naar de Jordaan en dompelde zich zevenmaal onder, zoals de man Gods gezegd had. Zijn huid werd weer als die van een klein kind en hij was gereinigd. Hij keerde met heel zijn gevolg naar de man Gods terug, trad het huis binnen, ging voor hem staan en zei: Nu weet ik dat er alleen in Israël een God is, en nergens anders op aarde.

Evangelie: *Lucas 17,11-19*
Op reis naar Jeruzalem trok Jezus door het grensgebied van Samaria en Galilea. Toen hij daar een dorp binnen ging, kwamen hem tien melaatsen tegemoet. Ze bleven op een afstand staan en riepen luidkeels: Jezus, meester, heb medelijden met ons. Toen hij hen zag, zei hij tegen hen: Ga u aan de priesters laten zien. Onderweg werden ze gereinigd. Een van hen kwam terug toen hij zag dat hij genezen was, en met luide stem verheerlijkte hij God.
Hij viel neer aan Jezus' voeten en bedankte hem. Het was een Samaritaan.
Jezus zei daarop: Er zijn er toch tien gereinigd. Waar zijn de negen anderen?
Wilde niemand anders terugkomen om God eer te brengen dan alleen deze vreemdeling?
En hij zei tegen hem: Sta op en ga heen, uw vertrouwen heeft u gered.

Overweging
Naäman was een hoge officier uit een heidens buurland, een krijger. Krijgers streven vooral uiterlijke idealen na. Ze hebben vaak maar een doel voor ogen en doen er alles aan om succes te hebben in hun leven. Maar ook een krijger heeft zijn zwakke kanten, is kwetsbaar.
Wanneer Naäman ziek wordt zoekt hij ten einde raad zijn heil bij de profeet Elisa. Elisa raad hem aan om zich te gaan wassen in de Jordaan. Aanvankelijk weigert de zieke dit. Zoiets eenvoudigs kan toch niet helpen. Maar zijn dienaar spoort hem aan om het toch te proberen. Naäman voelt weerzin, maar laat zich door zijn knecht overhalen. Hij gaat naar de Jordaan dompelt zich zevenmaal onder, zoals Elisa gezegd had. Als hij uit het water komt, is zijn huid tot zijn verrassing zo gaaf als die van een pasgeboren kind. Door af te dalen in het water, in de diepte, door zijn hart te volgen, ontdekt hij een nieuwe bron in zichzelf. Het is alsof hij na een moeilijke periode in zijn leven ineens weer nieuwe toekomst ziet. Hij is een ander mens geworden. Hij is als een kind, zo vol vertrouwen. Naäman is niet alleen genezen van zijn melaatsheid, maar ook van zijn krijgersidentiteit. In zijn acceptatie en het besef dat ook hij afhankelijk is van de ander. Door vertrouwen ervaart hij hoe hij verbonden is met mensen. Mensen die het goed met hem voor hebben. Hij kan zich uiteindelijk verzoenen met zijn zwakke kanten, met zijn gebreken, zijn kwetsbaarheid. Vanaf nu kijkt hij met zachtheid naar de ander en naar zichzelf en ervaart hij dat er een goede God is die je met wonderen omgeeft.

Het motief herhaalt zich in het Evangelie. Als Jezus zich ophoudt in het grensgebied van de heidenen, komen hem tien melaatsen tegemoet. Lepra is een verwoestende ziekte.
De bacillen woekeren jaren lang in een mens, voordat de eerste plekken op de huid zichtbaar worden. Later ontstaan zweren en verminkingen. Melaatsen liepen destijds rond met kleppers. Zo kon iedereen zich uit de voeten maken. De zieke raakt in een isolement omdat ze uit hun dorp en familie verbannen werden. Jezus mijd hen niet. Hij spreekt hen aan en zegt dat ze naar de tempel moeten gaan om zich te laten zien aan de priesters.
Onderweg ontdekken de tien melaatsen dat ze genezen zijn. Eentje - de vreemdeling, de Samaritaan - waarvan je het niet zou verwachten, bezint zich op wat er gebeurd is.

Hij is niet alleen een zieke die gemeden moet worden, maar een mens. Een mens met een nieuw levensdoel, alsof hij opnieuw geboren is. Ontroerd als een klein kind werpt hij zich dankbaar voor Jezus' voeten. Wakker worden in de huid van een jong kind, dat is beseffen dat het leven niet vanzelfsprekend is. Dat er niets vanzelfsprekends bestaat. Je gezondheid is niet vanzelfsprekend. Je leeftijd is geen recht. Je welvaart is niet je verdienste. Kijken met de ogen van een kind wil zeggen de wereld waarnemen met verwondering. Weer in contact komen met je levensvreugde ondanks alle gebreken. In ieders leven komt er een moment waarop je je levensdoel moet bijstellen. Dat je opnieuw invulling van je dag moet vinden. Dat moment kan aanbreken als je ontdekt dat je niet meer zo goed kunt lopen, niet meer zo goed kunt horen of zien. Als je oud en/of ziek wordt. Als je vriend of vriendin, je huisgenoot komt te overlijden. Dat alles kan aanleiding tot bezinning zijn. Het vraagt moed om opnieuw betekenis te geven aan wat er overblijft. Hoe kan ik ondanks mijn gebreken nog van nut zijn voor de mensen in mijn omgeving, voor de samenleving? Als er dan iemand is die je ziet, die naar je wil luisteren of een toevallig gesprek kan dan helend zijn. Als er iemand is die je door dik en dun trouw blijft, ook al ben je ongeneeslijk ziek. We krijgen geen antwoord, maar wel troost en zo komen we een stukje dichter bij God. God woont in een mens die een ander nabij is met genezing, troost en warmte.

Mens waar ben je? Dat vraagt Jezus zich af als het gaat om die melaatsen die genezen zijn. Mens waar ben je dan, waar sta je in het leven, waar kan ik je vinden ?